

KICSI GYÍKOCSKÁK NAPOZNAK A LÖVÉSZÁROKBAN (1999-2001) (részletek)

Ismét terepen. Két hétig két óra séta, két óra alvás, két óra ügyelet. Minden kettő. Egy igazi katonának elég a kettes számrendszer, ne terheljük túl, van elég baja. Rohamsisak, géppuska, tölténytáska. Ha újra kezdhethném én is Gojko

Mitić szeretnék lenni, pattintott kőbaltával, tollal és kész. Kell a fenének a dupla pisztoly és a seriffcsillag. A baltával lehet krumplit is hámozni, meg diót törni, pisztollyal meg csak löni, nem egy svájci bicska. Történt mindez Winnetou országában, pontos magyar fordításban Égő Víz országában, kevésbé pontos, de talán találóbbr fordításban a Tüzes Víz országában. Minden út a desztillálóba vezet. A séta mindig ugyanaz. Az őrháztól a déli kerítésig, majd le a dombon, végig a terepszínű sátorvásznakkal borított hangárok között, be a fák közé, fel a dombon, az északi kerítésig (a kerítés túloldalán veteményeskert), végig a kerítés mellett a bozótosig, mellette le a dombon a keleti kerítés mellett. Mindenütt kerítés. A keleti kerítés túloldalán egy autószerelő műhely. A házban az emeleten laknak, földszinten a műhely. Anica, a mester lánya minden este az ablak előtt vetkőzik. Alig látni valamit, inkább csak sziluett, de ez a sziluett mozog, lehajol, ujjáival hátra fésüli a haját, talán még sóhajt is egyet, enyhe hullám fut végig a függönyön. Egy olyan igazit, amilyent csak egy nő tud sóhajtani, amikor meztelen teste libabőrös lesz az esti hűvös szellőtől. Szinte idehallik az a sóhajtás. A sziluett hiányzó részleteit meg mindenki kiegészíti azzal, amit otthonról hozott. Van, aki szerint fekete a haja, mint az ében, van, aki szerint platinaszőke, van, aki szerint a csípője olyan, mint a latin nőké, íves és széles, van, aki szerint keskeny, majdnem fiús, van, aki szerint Claudia Schiffer vidéki nyaralója ez az emeleti szoba. Nappal még soha senki sem látta. De gyönyörű. Ez az egy biztos. Minden este vetkőzik, nyitott ablaknál, lámpafényben. Tudja, hogy bámuljuk, és mi is tudjuk, hogy ő tudja. Ez már mintha itt előttünk, csak nekünk vetkőzne. Mintha csak nekünk tárná fel, mutatná meg ruhája alá rejtett akármilyen, de gyönyörű bájait. Anica. Hogy ki és honnan tudta meg a nevét, hogy egyáltalán

ez-e a neve, nem mintha, de mégis, mintha mindegy is. Anica a miénk. Mindegyikünk saját és kizárólagos tulajdona. Arra a pár percre, ami miatt érdemes terepre jönni, ami miatt érdemes egész éjszaka itt tekeregni az erdő közepén, mint egy málhás öszvér, aki miatt lemondunk Winnetou-i kis baltánkról, és leszünk Seriffek, élesre töltve. Ez még a kettes számrendszerben is 1, azaz valami, ez a sziluett betölti az űrt a sok 0 között, mint jelenés, viharfelhő. Leülök az egyik bokor mellé, sisak, tölténytáska lepakol. Rágyújtok. Ezt nem lenne szabad, mert mi van, ha jön az ellen, és itt parázslík, izzik. A kutya se jár erre. A raktárakban tönkrement fegyveralkatrészek, nyirkos lőporos ládák. Múltkor a tizedes a lőporba nyomta el a cigarettáját. És vigyorgott. Nem jó ez már semmire. Azért őrizzük, mert kell őrizni valamit. Mert ha raktár, akkor ahhoz őrzés is kell. Hogy ne unatkozzatok. Hajnali kettőkor még mindig ég a lámpa. A mester felalá sétál, bemászik az autó alá, feltápaszkodik, valamit keres a polcon. Csend van. Visszamaszik az autó alá. Kalapál, majd ismét csend. Az út szélén megjelenik egy árnyék. Kopog az aszfalton. Körömcipő. Az árnyék befordul a műhelybe. A mester előbújik az autó alól, feláll, leporolja a ruháját, majd a nőt, nevezzük Margaritának, egy mozdu-lattal elfekteti a motorháztetőn. Letépi a blúzát és az egyik melle máris a motorolajtól fekete tenyerébe simul. Közben Margarita a mester kék kezelábasát próbálja kigombolni. Miután a legalsó gombot is sikerült kibújtatni a lyukból, egymáshoz simulnak. Margarita sikolt. A mester hörög. Nem akar, nagyokat nyel, de ezt nem lehet másképp, csak így. Néhány pillanattal később a műhely hátsó ajtaja kicsapódik, és záporozni kezdenek a szerszámok. Fogók, csavarkulcsok, alkatrészek. Margarita ellöki magától a mestert, és félpucéran (bugyija egyik bokájára csavarodott, blúza kigombolva, melltartója a mellei fölé túrva), kirohan a műhelyből. A háttérből feltűnik a feleség, nevezzük Margitnak, üvölt, ahogy torkán kifér. A mester is üvölni kezd, hozzávág egy gumiabroncsot. Margit kirohan az ajtón. Az emeleten felkapcsolják a lámpát. Kinyílik az ablak, majd kirepül rajta egy nadrág, egy ing, egy pár cipő, szék, televízió. A mester a ház előtt áll, és nézi, ahogy mindenféle hullik alá az ablakból. Rágyújt. Megfordul, és lassan elindul az út mellett. Mögötte már egyre nagyobb kupacba gyűlik az ablakból aláhulló ruha, bútor. Hajnalodik.

Új Forrás 2020/9 – Tóbiás Krisztián: Kicsi gyilkosokkák napoznak a lövészárkokban (1999-2001) – (részletek)

Az iskolában szerettem ügyeletes lenni. Egész délelőtt, tanítás alatt kinn ültem a bejáratnál a folyosón, és ha valaki belépett az ajtón, egy kis füzetbe felírtam a nevét, aláírta, és ment tovább. Ifjú biztonsági őr és portás, oldalán papírmásé pisztolytáska. Védünk és oltalmazunk. Uzsonna. Közben meg volt

időm olvasni. Természettudományos, ismeretterjesztő könyvek tömkelege a táskában. Trópusi orchideák és broméliák, kaktuszok, cápák, dinoszauruszok, Nautilusok, kardfogú tigrisek. A vad, de nagyon vad vadvilág. Minden a gyilkolásról és a túlélésről szól. Foggal, körömmel. Tüskék, karmok.

90 Hatalmas őspáfrányokra fröccsen a vér, és nyers hússzag terjeng a virágos mezőn. Valami Theria-féle egyszervolt őszünk Pangea végtelen síkságain. '91 őszén szünetben letettem az asztalra a könyvet. Az egyik gyerek felkapta, és kirohant vele az udvarra. Már későn értem utol. Guggolt a biciklitároló mögött, és a lapokat tépkedte ki belőle két másik gyerekkel együtt. Vihogtak. Mikor meglátott, elém dobta a könyvet. Nesze, vidd ezt a magyar szemetet. Lehajoltam, szó nélkül összeszedtem a könyvet, a kitépett lapokat, és mintha semmi sem történt volna, visszaballagtam az épületbe. Történt mindez hat hónappal a szlovén tíznapos háború után, két évvel Milošević rigómezei beszéde után. Azóta nem nyitottam ki a könyvet. A polcon kerülöm. Ez már nem az a könyv. Még megfogni se jó érzés, mikor a mellette lévő könyvvel együtt kicsúszik a sorból. Egy ujjal óvatosan visszapöckölöm a helyére.

